

Alan Boesak við Óla Breckmann:

Eg skilji ekki at nakar skal bera slíka stjórn í bötufloka

— Vit ynskja ekki at vera samanborin við svørt aðrastaðni. Hetta slagið av racismu kunnu vit ekki longur finna okkum í. Vit ynskja at vera samanborin við aðrar suðurafrikanarar, sum liva í landi okkara, segði kendi suðurafrikanski presturin Alan Boesak í aftursvari til Óla Breckmann undir gudstænastu í Keypmannahavn herfyri, tá føroyski fólkatingsmaðurin reksaði upp hagtøl, sum skuldu prógva, hvussu gott tey svørtu í Suðurafrika hava tað

Ein dagin í januar mánað var gudstænasta hildin í Helligaandskirkjuni á Strøjum.

Henda gudstænasta var fingin í lag av Folkekirkens Nødhjælp í samband við, at presturin Allan Boesak, sum er ein av høvudstalsmonnum móti apartheidstjórnini í Suðurafriku, var og vitjaði.

Nógv fólk høvdu leitað sær saman í kirkjuni, tí Suðurafrika og apartheid-spurningurin er nakað sum fólk í heila tikið taka steðu til í dag, og mong vóru tey, sum eins og eg vóru komin fyrri at visa teirra samhuga. Og her skilti ein skjótt, at her var ein maður, sum hevði tolt nógv liðing, sum visti hvat tað vil siga at vera pindur, at berjast fyrri rættindum sínum, móti rasuhatrí ... Sjálvst í stóra kirkjuráminum nær hann hvønn einstakan av okkum ... brøður og systur kallar hann okkum, sum her sita hugtíkin og lurtu.

Trúgv, vón og kærlíki gongur íggjnum boðskap hansara, men eisini

treiskni ... »eg vil ekki góðtaka, at børn míni ganga til grundar ... onkur sigur kanska, at eitt fólk, sum noktar at góðtaka liðing teirra, hoyrir til tey tápu-ligu her í heiminum, men kann ein góðtaka, at børn verða drin bert í tey eru svørt ... er tað Guds vilji ...« og Boesak minnst Soweto, har í túsundatali av svørtum — børn sum vaksin vórðu dripin av harðskapi lögreglumanna ... »nei, helt hann fram, »tann Gud, ið eg kenni, vil ekki hetta ... vit eiga ekki at góðtaka tað ... als ekki kirkjan ... at blaka børn í fangatippir uttan rættargongd ... vit mega sum kristin mótmæla slíkum!« Og Alan Boesak sigur frá um mammuna, sum var einsamall við hús við einum 6 ára gomlum evna-veikum barni og einum nýføðingi, tey høvdu einki stað at krógva seg, tá ið búkrópparnir, hondlangarar yvirvaldins komu, hin 18 ára gamli brøður konunar fann tey øll myrd... hetta hendir hvønn dag í Suðurafriku. Ella smágentan í Soweto,

sum bleiv skotin av politistum, hvi, spurdu vit, sigur Boesak, hvi, »eg helt tað vera ein hundur«, svaraði hin smilandi lög-reglumadurin. Hetta hendir í dag, og vit og kirkjan standa mitt í hesum við boðskapi okkara um trúgv, vón og kærlíka. Og soleiðis er tað tí-verri aðrastaðni við. Eg kann siga frá um kvinnunum, hon hevði mist mannin — hetta var undir Marcos-stjórnini — teir høvdu hendur hansara av, tí hann var kommunistur, tey høvdu fótur hansara av, og at enda tunguna, so hann ekki skuldi koma og boða kommunistiskan boðskap, men hvat gjørdi kona hansara. Jú, hon segði, eg vil halda fram at berjast fyrri rættvísi, til vit siggja tað ... vit mugu ekki ráðast...« Øll í kirkjuni sótu hugtíkin og hjartkipt og lýddu á, ella næstan øll, tá vistu vit ekki, at ein var millum okkara, sum inn-antanna læi háðandi at hesum — ein Judas.

Boesak helt fram og fortaldi um 9 ára gamla son

— Eg kenni tygum ekki, segði Alan Boesak við Óla Breckmann, men eg havi livað í Suðurafrika í 41 ár nú og eg kann ekki lýsa tað sum annað enn eitt helviti, sum eg og ættarfolk mitt saman við 25 mill. øðrum svørtum mugu liva í

sin, sum saman við vinmanni sínum luttók í eini kyndlagongu í Soweto, hetta verður av og á gjørt sum eitt friðarligt tekin til myndugleikarnar um, at vit ekki vilja gevast, segði Boesak. Lögreglan kom og tók vinmannin og hötti at honum, teir vóru báðir bangnir og komnir til hús spurdi hann: »Pápi, hvi er lögreglan og tann máttmikla stjórnin bangin fyrri einum tandraðum ljósi?« »Henda søgan eigur at verða søgd aftur og aftur ... uttan hana doyri heimurin, og kirkjan fer eingin vitni at hava«, endaði Boesak. Skelkað høvdu vit tikið imóti hesum boðskapi, men onkustaðni imillum okkum í manna-múgvuni sat ein, sum ekki setur spurnartekin við slíkan atburð frá teim valdandi, men sum tvørturimóti stuðlar teimum, og tó kallar hann seg kristnan.

Aftaná at hava sungið »Vár Gud er fäst og haldgøð borg«, kom Boesak fram aftur og segði eitt sindur um danska prestin og rithøvundan Kaj

Munk, sum við dirvi sínum og við sínum boðskapi um at liða Gud meira enn menniskjur, var ein gáva til Suðurafriku í bardaganum móti apartheid, ja, Kaj Munk, sum í orð og talu setti seg upp móti nazistiska hervalangum, sum hevði hertikið land hansara, og sum læt liv fyrri hesa sök, myrður av týskum hondlangarum, er vordin ein profetur fyrri mong í Suðurafriku, meðan hann í sínum egna landi næstan er gloymdur. Hetta er vert at hugsa um, nú nazistarnir so smátt eru farnir at marchera aftur í Danmark.

Síðani var eftir ynski Boesaks sangurin »Den blå anemone« eftir Kaj Munk sungin solo, vit nutu vøkru røddina og orðini... kanska hann, hin ókendi á beinkinum, murradi við ... ella sat hann nú og ótolnaðist. Samkoman skuldi enda við, at fólk fingi høvi at seta fram spurningar til Alan Boesak, nú vit høvdu hann millum okkara. Fólk komu fram og spurdu síðliga

um ymiskt — spurningar sum strongdu seg á aftaná alt, vit høvdu høyrð ... men knappliga stóð hann har, rankur við tveimum stórum pappir-ørkum í hondini, stóð knappliga har frammanfyrri mikrofonini, óastiliga klæddur, væl fyrirreikaður, komin higar til tað sama, hevði óivað sitið alla tíðina ótolin, til høvið skuldi bjóða seg... nú skuldu tey fáa øll somul og ekki minst hesin svart ... *My name is Óli Breckmann* ... men góðtikið var at tosa danskt, sum so var tolkað fyrri Alan Boesak, so Óli varð biðin um at tosa danskt ... for hundarnar... ergrilligt ... hann er jú so stivur í máli Margaret Thatchers og Reagans — størstu stuðlum hjá suðurafrikansku boðlunum, tó sama ger ... *Mit navn er Óli Breckmann* ... og hann lesur upp:

»Nár man tænker på de fremskridt, der er sket for ikke-hvide sydafrikanere de sidste 10 år, hvor man nu har lov til at gifte sig tværs over racegrænserne, hvor man kan færdes